

SEMNELE BIBLICE ALE VREMII

Birmingham – Alabama

Nu vom sta mai mult de treizeci și cinci de minute, de aceea, să ne ridicăm în picioare și să deschidem Bibliile la Evanghelia după **Matei capitolul 12.38-42**.

Să ne plecăm capetele cu respect și sfințenie.

**„Atunci unii din cărturari și din farisei au luat cuvântul și I-au zis:
„Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine!”**

Drept răspuns, El le-a zis: „Un neam viclean și preacurvar cere un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul prorocului Iona.

Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.

Bărbații din Ninive se vor scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată că aici este Unul mai mare decât Iona.

Împărăteasa de la miazăzi se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l va osândi, pentru că ea a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.”

Să ne rugăm. Doamne, cuvântul „iată” înseamnă „uitați-vă.” Ajută-ne să ne

aducem aminte că în seara aceasta este printre noi Unul mai mare decât noi toți: Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Noi cerem binecuvântarea Lui și Îl rugăm să un gă acest Cuvânt, să-L pună în inimile oamenilor și să le întărească credința, apoi să dovedească că este viu, așa cum a făgăduit, pentru că a spus: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28.20). Ascultă-ne, pentru că Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Vom vorbi câteva minute despre „Semnele biblice ale vremii.”

În versetele pe care le-am citit, Isus mustră generația aceea pentru că nu credea semnul Lui biblic. Uitați-vă la fariseii aceia care s-au dus la El și l-au spus: „*Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine!*” Uitați-vă cât erau de orbi! Semnul fusese deja înfăptuit, dar ei nu l-au recunoscut.

Știți ce cred eu? Că într-o zi va avea loc răpirea, iar oamenii nu vor ști nimic despre aceasta.

În Matei 11, după ce au plecat ucenicii lui Ioan, Isus a zis:

„Ce ați ieșit să vedeți în pustiu? O trestie clătinată de vânt?

Dacă nu, atunci ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că cei ce poartă haine moi sunt în casele împăraților.

Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un proroc? Da, vă spun, și mai mult decât un proroc;

căci el este acela despre care s-a scris: „Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu care Îți va pregăti calea înaintea Ta.” (v. 7-10).

Apoi, într-o zi pe când le spunea că El este Fiul omului, ucenicii L-au întrebat pe Isus:

„Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?” (Matei 17.10).

Fiți atenți! În capitolul 3 din Maleahi, scrie: *„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea...”* (v. 1). La versetul acesta S-a referit Isus când a vorbit despre Ioan. El nu S-a referit la capitolul 4, deoarece acest capitol își are împlinirea în altă vreme.

Maleahi 3 se referă la prima venire a lui Isus, pe când în Maleahi 4 scrie că atunci când va veni El, pământul va arde, iar cei neprihăniți vor călca pe cenușa celor răi în Împărăția de o mie de ani. Acest lucru nu s-a întâmplat după venirea lui Ioan, ci se va întâmpla după ce va veni trimisul ultimei epoci, cel care va întoarce inimile oamenilor la Evanghelia originală, la credința părinților apostoli, la credința primei biserici din Ierusalim. Aceasta se va întâmpla în zilele din urmă, în mijlocul unui grup foarte restrâns. Trimisul va avea același caracter ca Ilie și ca Ioan, va iubi sălbăticia, ca ei, va urî femeile imorale și va „tuna” împotriva denominațiilor, așa cum au făcut și ei. Va fi un om asemenea lor, dar va avea Adevărul descoperit și dovedit. Aceasta este făgăduința.

Noi știm că Isus a privit spre ucenicii Săi și a zis: *„...Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut...”* (Matei 17.12). N-ar fi o situație foarte tristă, dacă într-una din aceste zile am vedea biserica trecând prin necazul cel mare?

Eu n-am venit aici ca să propovăduiesc vreo doctrină. N-am de gând să fac aceasta, pentru că îmi respect frații, dar dați-mi voie să vă spun sincer ce gândesc. Eu personal cred cu certitudine că biserica va trece prin necazul cel mare, dar nu și Mireasa. Mireasa va pleca acasă înainte de începerea necazului. Înțelegeți? Dumnezeu își scoate o Mireasă din biserică, așa cum și-a scos un popor din Egipt. Biserica este rămășița seminței femeii și este treaba lui Dumnezeu unde așază tiparul pentru cei aleși. Voi știți că ceea ce este lăsat pe lângă tipar reprezintă

rămășița. Rămășița seminței femeii va merge în întunericul de afară, dar nu și Biserica aleasă, Mireasa. Așa este. Ea a fost deja judecată și sfințită în Hristos, de aceea nu va mai fi nevoită să treacă prin altă judecată. Dar ceilalți vor merge în necaz, pentru că ei nu au fost găsiți în Hristos.

„Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe (când au fost scăpate din apă numai opt suflete), se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului.”

„Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot (când au fost scăpate din foc doar trei suflete) se va întâmpla și în ziua când Se va arăta Fiul omului.” (Luca 17.26-30).

Oamenii așteaptă o mișcare universală, dar Scriptura nu vorbește nicăieri despre așa ceva. Înțelegeți? În curând ei vor spune: „Bine, dar noi credeam că biserica va fi scăpată de toate acestea!” Nu! Nu biserica va fi scăpată de necazul care va veni, ci doar Mireasa.

Gândiți-vă numai! Noe a intrat în corabie pe data de 17 mai și ușa a fost încuiată, dar nu a plouat deloc timp de șapte zile. Cel care închisese ușa a fost Dumnezeu.

Vedeți? Într-o zi, ușa harului se va închide, dar oamenii vor merge înainte propovăduind și crezând că sunt mântuiți. Ei nu vor ști că au dat pentru ultima dată cu piciorul în har.

Amintiți-vă că în fiecare zi dispar sute de oameni din toată lumea și noi nu știm nimic despre ei, iar Biblia spune că „Doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat, și altul va fi lăsat,” și „doi inși vor fi în același pat, unul va fi luat, și altul va fi lăsat.” (Luca 17.34-36). Aceasta înseamnă că cei care se vor bucura de răpire nu vor fi prea mulți.

Aduceți-vă aminte de semne, pentru că Israelul s-a bazat întotdeauna pe semne și nu pe discursuri intelectuale. Astfel, Dumnezeu le-a trimis proroci, iar prorocii aduceau cu ei semnele. De fiecare dată când se arată un semn biblic, trebuie să existe și un glas biblic care îl urmează, iar făgăduințele biblice trebuie să se împlinească în întregime. Înțelegeți? La un moment dat ești luat de un curent de idei, ca Luther cu neprihănirea. Aceasta este tot ce a știut el; a fost mulțumit și a mers mai departe. Apoi a venit Wesley cu sfințirea, a înaintat puțin, dar după aceea s-a organizat. S-au ridicat și pentecostalii, care s-au bucurat de întoarcerea darurilor în biserică, dar s-au organizat și ei. Cu toate acestea, în fiecare epocă a Bisericii, în fiecare zi, Dumnezeu a mers mai departe.

Aseară am văzut cu toții desenul care va apărea în cartea „Prezentarea celor șapte epoci ale Bisericii,” și v-am povestit cum m-a ajutat Domnul să desenez pe tablă epocile Bisericii: cum vor urca și cum vor coborî ele.

De îndată ce am terminat, Lumina, Îngerul Domnului, a venit și a desenat pe perete exact aceleași lucruri pe care le desenasem eu pe tablă. Când au văzut aceasta, oamenii prezenți în adunare au început să țipe și să leșine. Eram adunați cam câți suntem în seara aceasta aici.

Trei ani mai târziu, luna s-a întunecat și s-a ascuns chiar în ziua când papa vizita Ierusalimul. Iar când Consiliul Ecumenic va fi gata... o frate și soră, nu vreau să încep iarăși cu aceasta, dar noi suntem chiar la sfârșit. Toate semnele ne vorbesc foarte clar despre aceasta.

Dumnezeu trimite semne biblice și glasuri biblice. Care este scopul semnului? Să atragă atenția. Iar dacă semnul nu este însoțit de nici un glas, înseamnă că ceva nu este în ordine. Dacă semnul este însoțit de același vechi glas ecleziastic, înseamnă că nu vine de la Dumnezeu, deoarece și glasul trebuie să fie conform Bibliei.

Să zicem, de exemplu, că un anumit semn este însoțit de un glas denominațional.

Dar Dumnezeu nu a trimis niciodată așa ceva deși de atâția ani avem numai denomițiuni. Aceasta înseamnă că trebuie să fie ceva diferit, că trebuie să vină „Așa vorbește Domnul” din Scriptură. Semnul trebuie să fie făgăduit în Cuvânt; scopul lui este să atragă atenția oamenilor, în timp ce glasul trebuie să dea învățătură.

Isus era un Om foarte bine văzut; era un Învățător tânăr, Prorocul din Galileea. Cât timp a vindecat bolnavii și a făcut alte minuni, a fost foarte bine văzut, dar într-o zi a stat jos și a început să le spună: „Eu și Tatăl una suntem.” (Ioan 10.30).

Vedeți, acesta era Glasul care însoțea semnele, dar ei nu voiau așa ceva. Erau pregătiți să primească semnul, dar nu și glasul lui.

El le-a zis: „Când veți vedea pe Fiul omului înălțându-Se de unde a venit...” dar ei nu înțelegeau nimic. Atunci când glasul s-a alăturat semnului, ei nu au vrut să audă de El.

Semnul este însoțit întotdeauna de un glas. Motivul pentru care și-a scos Moise încălțăminte din picioare este că semnul i-a atras atenția: a văzut rugul care ardea și nu se mistuia. Moise era un mare om de știință, învățat în toată înțelepciunea Egiptului. Voi știți că egiptenii făceau lucruri pe care noi nu le putem face nici astăzi: construiau piramide, au ridicat sfinxul, cunoșteau secretul îmbălsămării, aveau coloranți pe care noi nu-i cunoaștem. Era o civilizație superioară, cu oameni mult mai educați decât suntem noi astăzi. Dar Moise era mai presus de toți acei învățați. Fără îndoială că s-a mirat foarte mult atunci când a văzut acel rug care ardea fără să se termine. Probabil și-a zis: „Am să iau câteva frunze de acolo, am să le duc în laborator și am să aflu cu ce chimicale sunt stropite.” Dacă ar fi procedat așa, Glasul nu i-ar fi vorbit niciodată.

Pe Dumnezeu nu Îl poți înțelege, ci trebuie să te așezi lângă El și să-I vorbești. Trebuie să-ți scoți încălțăminte, așa cum a făcut Moise; să pui deoparte toată educația pe care o ai, să privești fix la Cuvântul Său și să spui: „Nu mă interesează

ce spun ceilalți! Tu ai dat o făgăduință pentru această zi și ea este adevărată.”

Ce fel de glas a ieșit din rugul aprins? Dacă n-ar fi fost un glas biblic, Moise nu l-ar fi crezut. Vedeți? Semnul avea menirea să atragă atenția prorocului, ceea ce s-a și întâmplat.

Prorocul însuși este un semn. Fiți atenți când Dumnezeu trimite un proroc, pentru că după aceea urmează judecata. Așa a fost întotdeauna și așa va fi până la sfârșit, pentru că nu există altă cale. De fiecare dată, mesajul prorocului trece peste capetele oamenilor, iar ei îl văd abia atunci când este prea târziu.

Nu este demirare că Isus a spus: „Voi zidiți mormintele prorocilor, împodobiți gropile celor neprihăniți. Voi umpleți măsura părinților voștri.” (Matei 23.29,32). Da, ei au făcut chiar așa.

Moise a văzut rugul aprins și s-a apropiat de el, dar atunci a auzit un glas care zicea: „...scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.” (Exod 3.5). Imediat, prorocul și-a scos încălțăminte și a îngenuncheat.

Apoi El a zis: „*Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.*” Iată Glasul biblic! „Am văzut necazul poporului Meu și Mi-am adus aminte de făgăduința Mea. Iată că te trimit la ei și vei fi glasul Meu. Îți voi da două semne: unul pe mână și celălalt pe toiagul tău, care se va preface în șarpe. Dacă nu vor crede glasul primului semn, vor asculta glasul celui de-al doilea semn, iar dacă nu-l vor crede nici pe acela, vei lua apă din râu, o vei turna pe pământ și apa se va preface în sânge.” Aceasta însemna că sângele lor era deja vărsat și că Egiptul era ruinat.

Noi am fost puși deja de două ori în fața acestor lucruri și mă întreb dacă nu cumva urmează vărsarea sângelui. Da, mă întreb în ce punct ne aflăm noi în seara

aceasta.

Dumnezeu trimite glasuri și semne. Gândiți-vă la toate lucrurile pe care le-am văzut, la glasurile biblice, la tălmăcirile date.

Oamenii își ațintesc privirile spre un miraj: „Eu aparțin de cutare biserică...” dar aceasta nu are nici o legătură cu Dumnezeu. Dumnezeu a trimis semne în fiecare generație.

Isus a spus că venirea Lui va fi precedată de semne, dar țineți minte că înainte de a crede într-un semn, trebuie să fiți siguri că este un semn biblic.

Așa cum am spus aseară, biserica înghite tot felul de lucruri amestecate.

Dumnezeu unge în fiecare epocă un singur bărbat. El este Unul singur și unge o singură persoană. Da, Dumnezeu nu Se folosește niciodată de grupuri de oameni, ci ia o singură persoană. Întotdeauna a fost așa, pentru că El nu își schimbă niciodată felul de a lucra. Astfel, alege un bărbat pe care îl trimite să propovăduiască un Mesaj care va fi respins pe față. Dar vor fi și unii care Îl vor primi.

A trecut prima epocă, a doua, a treia, a patra, a cincea și a șasea, iar noi trăim în cea de-a șaptea și așteptăm venirea Mirelui. După cum vedem, toate aceste biserici denominaționale aleargă împreună.

Aseară am văzut scris într-o revistă a Comercianților creștini: „Sfântul părinte Cutare...” O, Doamne! Oare nici penticostalii nu mai știu că nimeni de pe pământ nu trebuie numit „tată” sau „părinte”?

Aceasta arată că ochii voștri sunt orbiți de un miraj. Da, Biblia spune că fecioarele nechibzuite au plecat să cumpere untdelemn, dar au găsit? Probabil că au dansat în Duhul și au vorbit în limbi, dar eu am văzut că și dracii fac aceasta, ceea ce înseamnă că nu are nici o legătură cu problema noastră. Eu vorbesc despre Duhul Sfânt pe care ni-L prezintă Biblia.

Eu am văzut mulți păgâni făcând asemenea lucruri. Am fost de șapte ori în jurul lumii și am văzut tot felul de păgâni adunați la un loc, uneori chiar și câte o mie cinci sute de oameni, iar vracii și vrăjitorii te provoacă să faci ce fac ei. În asemenea condiții este de preferat să știi bine despre ce vorbești și nu să o ții înainte cu discursurile intelectuale. Ori știi sigur că Dumnezeu va legitima ceea ce spui, ori mai bine stai departe de asemenea locuri, dacă vrei să nu te faci de răs.

Și țineți minte! Dumnezeu nostru este și Dumnezeul lui Ilie. Este același Dumnezeu care a fost întotdeauna, iar planul Lui este de asemenea același. El face aceleași lucrări, pentru că este Același ieri, azi și în veci.

Eu i-am văzut cum rămân muți, paralizați de uimire și cum pleacă încet, unul câte unul, deoarece Dumnezeu rămâne Dumnezeu. Fiți atenți! Isus ne-a spus că aceste lucruri se vor întâmpla în zilele din urmă și ne dăm seama că sunt exact semnele venirii Lui.

Toți recunosc că trăim în timpul din urmă, dar când este vorba ca Domnul să vină printre noi și să-Și pregătească Mireasa, ei își înalță capul cu semeție și fac calea întoarsă. Dar vedeți voi, așa trebuie să fie. Lumea își înalță capul cu semeție când vede astfel de lucruri și se comportă de parcă nici nu le-ar fi observat.

Prea mulți creștini stau acasă miercuri seara, ca să vadă „Noi o iubim pe Suzy,” un film despre o femeie căsătorită de patru sau cinci ori. Da, ei iubesc mai mult asemenea murdării, decât pe Hristos.

Nu este de mirare că nu mai avem treziri. Nu este de mirare că am ajuns în situația aceasta, pentru că în inima voastră, dragostea pentru lucrurile lumii este mai mare decât dragostea pentru Dumnezeu. Da, noi putem alege să ne trecem numele în registrul unei biserici și apoi să trăim ca cei din lume. Este exact ceea ce vor ei, ce vrea biserica. Ea vrea să-și păstreze contribuabilii, așa că le întreține convingerea că sunt creștini, deși trăiesc așa cum vor. Nu vă îngrijorați, pentru că atunci când veți intra în Consiliul Ecumenic, veți putea face chiar ce vreți. Da, ei vă vor lăsa să faceți absolut tot ce doriți.

Dar țineți minte! Mireasa va fi un popor chemat afară, despărțit de lume, diferit, născut din Duhul Sfânt și umplut cu El, spălat în sângele Mielului. Ea va sta departe de lucrurile lumii, de tot ce nu-l place Bărbatului ei. Ea este o fecioară curată, sfințită prin Cuvânt. Da, ea și Cuvântul sunt una, așa cum bărbatul și soția lui devin una prin legătura căsătoriei. Aceasta este adevărata Biserică a lui Dumnezeu.

Cel care este în Hristos va întări fiecare făgăduință a Bibliei cu „Amin.” Nu contează ce spune denomițațiunea, sufletul credinciosului va face aceasta, pentru că de fapt Cel ce vorbește este Cuvântul din el. Da, *„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”* (Evrei 4.12). Așa spune Biblia. În felul acesta Se descoperă El și Se face cunoscut.

Frate, ce păcat că nu putem înțelege aceste lucruri! Isus a vorbit despre ele. El a fost Semnul biblic al vremii, dar oamenii nu L-au recunoscut, deși le-a spus cine este: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine... Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.” (Ioan 5.39;10.37).

Problema este că fiecare are tĂlmăcirea lui personală. Fiecare denomițațiune are seminariile ei care scot pe bandă predicatori de incubator. Întotdeauna mi-a fost milă de puii aceștia scoși de incubator, fiindcă ei nu au mamă. Indiferent cât ar fi de drăgălași, nu au mamă.

De multe ori, aceste „incubatoare” scot pe bandă predicatori care nu știu despre Dumnezeu mai mult decât știe un hotentot despre cavalerii egipteni sau decât știe un iepure să schieze.

Noi avem nevoie de predicatori cu experiență, care au fost la marginea pustiei și au rămas acolo până când Stâlpul de Foc a coborât înaintea lor, așa cum a coborât înaintea lui Moise. Atunci nimeni nu poate să le mai ia această experiență, pentru că ei au văzut cu proprii lor ochi ce s-a întâmplat. Așa este. Întoarceți-vă la Dumnezeu și la Biblia Lui!

Isus a zis: „Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și ziua Mea.”

Dar vedeți, fiecare are propria lui tâlcuire. Metodistii o au pe a lor, baptiștii, prezbiterienii, pentecostalii și toți ceilalți o au pe a lor, dar Biblia spune că Dumnezeu nu are nevoie de nici un om să-i tâlcuiască Cuvântul. Și atunci cine Îl tâlcuiește? Dumnezeu însuși.

Da, El a zis: „*Să fie lumină!*” și a fost lumină. Aceasta nu mai are nevoie de nici o tălmăcire. El a zis: „*Fecioara va naște...*” și așa a fost. Nu mai era nevoie de nici o tălmăcire. El a zis: „*În zilele din urmă voi turna Duhul Meu peste orice făptură...*” și a făcut-o. Nu mai este nevoie de nici o tălmăcire. Totul s-a întâmplat chiar sub ochii noștri și a suspicioșilor care spuneau că așa ceva este imposibil.

Dar Dumnezeu Și-a tălmăcit Cuvântul împlinind ceea ce a spus. El a spus: „*Cum a fost în zilele Sodomei, așa va fi și în zilele din urmă, când Se va descoperi Fiul omului.*” Nu mai este nevoie de nici o tălmăcire; făgăduința se tălmăcește singură prin faptul că se împlinește.

El a zis: „*Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu.*” (Ioan 14.12). Nu mai este nevoie de nici o tălmăcire, pentru că făgăduința se împlinește și gata.

„Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele,” spunea Isus în Ioan 15.5, ceea ce înseamnă că aceeași Viață care era în Viță este acum în mlădițe, și ele au primit-o la Cincizecime.

Zilele trecute am văzut o privescătoare ciudată. Am un prieten bun care este prieten cu Jack Moore. Mă refer la John Sharritt. Domnul l-a binecuvântat în prima parte a lucrării. El nu avea copii și turna beton pe stradă, fiind plătit cu douăzeci și cinci de cenți pe oră. El a venit la adunare și Domnul l-a binecuvântat cu cinci copii, iar acum este proprietarul a jumătate din Phoenix, și în fiecare an îi dă Domnului două sau trei milioane de dolari.

Nu demult, am fost la una din fermele lui, unde lucrează cu spor o mie cinci sute de mexicani. Câmpuri nesfârșite, pline cu bumbac și cartofi, district după district și toate sunt ale lui. Acum cincisprezece ani câștiga un sfert de dolar pe oră, dar s-a încrezut în Domnul. Fratele are livezi întinse de portocali, iar când am fost acolo, am văzut un pom care avea mai multe feluri de fructe pe el. Mirat, l-am întrebat:

„Frate Sharritt, ce-i cu pomul acela?”

„Are tot felul de fructe, frate Branham.”

„Da, văd în el lămâi, mandarine, portocale, grefuri, etc. Ce fel de pom mai este și acesta?”

„Este un portocal,” mi-a răspuns el.

„Cum este portocal dacă are tot felul de fructe?”

„Da, este un portocal, însă a fost altoit. Am altoit pe el ramurile altor pomi.”

„Oh, acum am înțeles! Deci este altoit.”

„Da, frate Branham.” Apoi mi-a explicat procedeul de altoire și mi-a spus că aceasta se face numai în anumite perioade ale anului.” După ce a terminat de explicat, l-am întrebat: „Anul viitor nu vor mai fi lămâi, mandarine și grefuri, ci doar portocale, nu-i așa?”

„O, nu! Ramura de mandarin va rodi tot mandarine, ramura de lămâi va rodi tot lămâi și așa mai departe.”

„Ce fel de pom mai este și ăsta?”

„Este portocal, iar dacă va da o ramură din el, aceea va rodi portocale.”

„Acum înțeleg,” am spus eu. „Toate sunt citrice.”

Tot așa, noi toți pretindem că suntem ai lui Hristos, dar dacă am crescut dintr-un crez denominațional, tot din el ne și hrănim. Așa este. Dar dacă pomul va produce o ramură nouă, se va scrie o nouă carte a Faptelor. Noua ramură va fi la fel ca cea dintâi: plină cu Duhul Sfânt. Pe ea nu se va găsi nici un crez și nici o doctrină, ci numai Cuvântul.

Mulți dintre cei care adună benzi cu predici, au și predica „Restituirea pomului Mireasă.” Rodul este gata să se coacă sub strălucirea luminii de seară. Aceasta se întâmplă în timpul nostru.

Deși era de așteptat ca ei să-l recunoască, nu l-au cunoscut. La fel este și în zilele noastre. Oamenii nu îl cunosc. Isus împlinea făgăduințele Scripturii și prin semnele pe care le făcea arăta că este Mesia cel așteptat. Aseară am văzut că mulți dintre

ei au crezut.

Femeia de la fântână nu era o persoană educată și avea un renume rău, dar imediat ce a văzut semnul, a zis:

„Doamne, văd că ești proroc... Știu că are să vină Mesia (căruia I se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.”

Isus i-a zis: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.” (Ioan 4.19,25-26) Când a auzit aceste cuvinte, femeia a alergat în cetate și le-a zis oamenilor tot ce făcuse El, după care a adăugat: „Nu cumva este Acesta Hristosul?”

Isus nu a repetat semnul de față cu ei, dar au crezut în El datorită mărturiei acelei femei cu renume rău. Ea se va ridica în ziua judecății și va osândi generația aceasta.

Am vorbit despre Natanael, Petru și toți ceilalți care au crezut, orbul Bartimeu și Zacheu, care s-a ascuns într-un copac ca să-L poată vedea. El se gândea: „Dacă voi sta acolo sus, nu mă va putea vedea,” dar când a ajuns sub copacul cu pricina, Isus și-a ridicat privirea și a zis: „Dă-te jos, Zacheu!” (Luca 19.1-10).

El era Cuvântul, iar Cuvântul judecă gândurile și simțirile inimii.

Cărturarii și fariseii din vremea aceea Îl priveau cu dispreț, pentru că nu avea strălucirea pe care o aveau bisericile lor. El nu avea educația pe care o pretindeau ei, nu avea zorzoanele lor, nu avea o glugă mare pe cap și nici guler înalt și răsfrânt, nu folosea cuvinte pe care omul de rând să nu le poată înțelege, deoarece Biblia spune că „gloata cea mare Îl asculta cu plăcere.” (Marcu 12.37) El folosea limbajul poporului, fiindcă Se ridicase din mijlocul lui.

Dar cei mari nu-l credeau, ci ziceau despre El: „Omul acesta este Beelzebul, este un drac, un duh rău!” Cu alte cuvinte: „Este un medium, un ghicitor, un impostor și toată lumea știe că vine de la diavolul.”

Da, aceasta este părerea pe care o aveau despre El atunci când au venit și i-au zis: „Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine!” Dar ce le-a răspuns El? „Un neam viclean și preacurvar cere un semn.” Fiți atenți!

„Un neam viclean și preacurvar cere un semn.” Când a spus aceste cuvinte, El prorocea. Și a mai spus că acel neam rău și preacurvar va primi un semn. Dacă nu vorbea despre generația noastră, atunci eu nu mai știu ce să zic. Amintiți-vă că fiecare prorocie are un înțeles multiplu.

Astfel, în capitolul 2 din Evanghelia după Matei, scrie: „Am chemat pe Fiul Meu din Egipt.” (Matei 2.15). Dacă veți căuta trimiterile, veți vedea că vorbea despre fiul Său Iacov, dar și despre Cel mai mare Fiu al Său, despre Isus, pe care L-a chemat tot din Egipt.

Așadar, El a spus că un neam viclean și preacurvar cere un semn și îl va primi. Da, un neam, o generație vicleană și preacurvară va primi semnul învierii, „Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.” (Matei 12.40). Apoi a înviat.

Au trecut de atunci două mii de ani și iată că avem din nou o generație vicleană și preacurvară. După o mie nouă sute de ani, acestora li se dă semnul că Hristos cel înviat trăiește în mijlocul nostru și este Același ieri, azi și în veci.

Noi știm că Iona a fost un proroc. Mulți oameni vorbesc despre el ca despre un hoinar, dar adevărul este că el nu a fost un hoinar, fiindcă Domnul călăuzește pașii celui neprihănit.

Nu demult am citit o carte despre el. În loc să plece la Ninive, Iona s-a dus la Tars, dar acest lucru nu era conform planului lui Dumnezeu. Adevărul este că și celor neprihăniți li se întâmplă uneori lucruri rele. La fel a fost și cu Iov, care a fost cel mai bun om pe care îl putea găsi Dumnezeu pe pământ în vremea aceea. Totuși, ați văzut ce i s-a întâmplat. Dar prin aceasta, Dumnezeu nu l-a pedepsit, ci l-a încercat pentru a-i dovedi Satanei că există un om care își păstrează credința chiar și în cele mai grele clipe.

Iona a fost în aceeași situație, dar în loc să meargă la Ninive, unde îl trimisese Dumnezeu, el s-a urcat pe o corabie care se ducea la Tars. Iată însă că pe când dormea, marea a fost cuprinsă de furtună, iar Iona le-a zis oamenilor de pe corabie: *„Luați-mă și aruncați-mă în mare, și marea se va liniști față de voi! Căci știu că din vina mea vine peste voi această mare furtună!”* (Iona 1.12). Ei l-au aruncat în mare și iată că o balenă, care colinda mările în căutare de hrană, l-a înghițit.

Îmi amintesc că în Louisville, Kentucky, unde am locuit pentru o vreme, era cineva care avea o balenă pe care o ținea într-un bazin.

Un tânăr care avea mai multă inteligență decât putea să stăpânească, a zis: „Ați auzit și voi de vechea poveste a lui Iona, care se zice că a fost înghițit de o balenă.” Apoi, a luat o minge, a îndreptat-o spre esofagul balenei și a continuat: „Ia uitați-vă! Nici măcar o minge nu poate trece pe acolo, ceea ce dovedește că toată povestea aceasta cu Iona este numai o legendă!”

Când am auzit ce spune, n-am mai putut să tac și i-am zis: „O clipă, domnule!” El încerca să-mi explice că este imposibil ca un om să încapă pe gâtul unei balene, dar eu i-am zis: „Domnule, tu nu ai citit Scriptura cum trebuie, fiindcă ce scrie acolo nu este legendă, ci adevărul curat.”

„Dar tu cine ești?” m-a întrebat el.

„Sunt predicatorul Branham, de dincolo de râu.”

„Da, acum înțeleg... Un predicator care crede asemenea lucruri...”

„Din toată inima,” l-am corectat eu.

„Ascultă, domnule,” a continuat el, „nu vreau să te contrazic și îți admir perseverența, dar este dovedit științific că gâtul unei balene este atât de îngust, încât abia încap mâna unui om pe el.”

„Domnule, tu nu ai citit Scriptura cum trebuie,” am spus eu.” „Biblia spune că acela era un pește deosebit și a fost trimis de Dumnezeu să-l înghită pe Iona, iar eu cred tot ce spune Cuvântul Său. Da, eu cred că acesta este adevărul.”

Omul meu a strâmbat de câteva ori din nas, după care și-a continuat prelegerea. Toată lumea a început să râdă.

Dumnezeu a pregătit un pește deosebit și l-a trimis să-l înghită pe Iona. Eu cred aceasta din toată inima.

Așadar, Iona a fost înghițit de balenă. Orice pește, după ce mănâncă se duce către fundul apei. Hrăniți peștișorul din acvariu și veți vedea ce se întâmplă. Se va duce direct la fundul acvariului și își va odihni înotătoarele. Stomacul lui este plin, așa că se duce acolo să se odihnească.

După ce chitul acela mare l-a înghițit pe Iona, probabil că s-a dus și el pe fundul apei să se odihnească departe de valuri și de furtună. Cu puțin timp înainte, pe când se dezlănțuia acea „trezire” pe mare, peștele înota printre valuri ca să găsească ceva de mâncare. L-a găsit pe acest predicator, l-a înghițit și apoi s-a

retras spre fundul apei.

Astfel, Iona s-a trezit în stomacul balenei, cu mâinile și picioarele legate.

Eu îi aud de multe ori pe oameni spunând: „Aseară s-au rugat pentru mine, dar mâna mă doare la fel de tare. Tot nu mi-a trecut.” Sau: „Tot mă doare piciorul.” Sau: „Tot mă doare stomacul.” Sau: „Tot nu pot să văd mai bine.” O, Doamne! Și mai vorbiți de Iona! Dacă cineva a avut vreodată dreptul să se îndoiască, atunci acela a fost Iona. Oriunde se uita, nu vedea decât stomacul balenei, iar el era legat cu mâinile la spate. Se afla pe fundul mării și în pânțelele unei balene, probabil la vreo optzeci de metri sub apă.

După ce ați fost în rândul de rugăciune, voi continuați să vă plângeți că vă doare mâna sau piciorul, apoi mai spuneți că Iona a fost un rătăcit! Dar știți ce a zis el?

„Toate acestea sunt deșertăciuni înșelătoare!” după care a adăugat: „Voi mai privi o dată spre Templul lui Dumnezeu!” Iona știa că atunci când a sfințit Templul, Solomon a zis: *„Doamne, dacă poporul Tău va fi în necaz și își va întoarce privirea spre acest loc sfânt, oriunde s-ar afla, ascultă-l Tu din ceruri!”* (1Împărați 8). Iată ce încredere avea Solomon în rugăciunea unui rătăcit.

Niciunul dintre noi nu este în situația lui Iona, și totuși nu încetăm să ne plângem.

Dacă el a putut să aibă atâta încredere în rugăciunea unui om rătăcit... Și nouă ni se cere să privim spre cer, acolo unde Isus stă la dreapta mării, într-un Templu care nu este făcut de mâini omenești. El așteaptă să mijlocească pentru noi, pe baza mărturisirilor pe care le facem. Și atunci de ce ne mai uităm la ceea ce simțim și nu zicem: „Voi privi încă o dată spre făgăduința Ta sfântă, Doamne!”?

Ni se spune că acel chit l-a ținut pe Iona în pânțelele lui timp de trei zile și trei

noapți, apoi s-a întors și l-a vărsat pe pământ.

Oamenii din Ninive ajunseseră ca oamenii de astăzi: toți se ocupau cu pescuitul. Aceasta era principala lor ocupație. Ei se închinau la idoli, iar balena era zeul mării. Și iată că într-o zi, pe când se aflau la pescuit, pe la ora 11.00 vine lângă ei zeul mării și din gura lui iese prorocul Iona. Nu-i de mirare că s-au pocăit!

Vedeți, acesta a fost un semn, dar glasul ce spunea? Zicea cumva: „Vedeți ce pot face eu, băieți?” Nu, nu a spus aceasta, ci a zis: „Pocăiți-vă, căci altfel, Dumnezeu va nimici cetatea aceasta în patruzeci de zile!” Da, glasul care însoțea semnul, spunea: „Pocăiți-vă!” Oamenii aceia care nu știau bine care este dreapta și care este stânga, s-au pocăit la propovăduirea lui Iona, dar iată că aici stă Unul mai mare decât Iona!

Și Domnul Isus a spus: „Împărăteasa de la miazăzi se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l va osândi, pentru că ea a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.” (Matei 12.42).

În încheierea aș vrea să vă spun că dacă Dumnezeu trimite pe pământ un dar, un semn, și oamenii îl cred, aceea este una dintre cele mai glorioase epoci care au existat. Dar când El trimite un semn și oamenii îl resping, generația aceea va merge în haos. Așa a fost întotdeauna. Ce credeți că s-ar întâmpla dacă poporul american ar primi semnul lui Dumnezeu în aceste zile din urmă?

Se tot vorbește despre Fort Knox și despre mutarea guvernului într-un sediu subteran. Dar bombele rușilor intră până la o sută sau două sute de metri în pământ, iar raza lor de acțiune este de 250 de kilometri. Un astfel de șoc ar lăsa în urmă numai lavă. Nicăieri pe acest pământ nu ești în siguranță. Există un singur loc ferit de primejdii, iar acela este în brațele lui Isus Hristos. El este Cetatea noastră de scăpare.

Ce s-ar întâmpla dacă noi, americanii, am crede în Darul lui Dumnezeu pentru zilele din urmă, adică în Duhul Sfânt? Toate națiunile s-ar teme de noi cum se temeau de Israel pe vremea lui Solomon. Dumnezeu i-a dat lui Solomon darul de a cunoaște toate lucrurile și toți israeliții au crezut. Epoca aceea a fost ca o împărăție de o mie de ani pentru evrei, o umbră a Împărăției care va veni. Aceea a fost epoca de aur a evreilor. Nimeni nu voia să lupte cu ei, deoarece neamurile știau că Dumnezeul lor este viu și locuiește în mijlocul lor. Toți evreii aveau o inimă și un gând, iar vestea despre ei se răspândise pretutindeni, așa că oamenii spuneau:

„Ce Dumnezeu puternic are Israelul! Un Dumnezeu viu!”

Vestea despre ei a ajuns până la Seba. Măsurați pe hartă și veți vedea ce distanță este până acolo. În țara aceea era o împărătească a cărei inimă înseta după Dumnezeu. Astfel, de câte ori sosea vreo caravană, ea întreba: „Ați trecut prin Palestina?” „Da.”

„Povestiți-mi despre marea trezire pe care o au acolo.”

Și toți răspundeau: „Este o minune!” „Ați văzut și voi?” „Da.”

„Cum este?”

„Dumnezeul Atotputernic pe care Îl slujesc ei, a coborât pe pământ și locuiește într-unul din slujitorii Lui; acela este chiar împăratul lor. El poate să deosebească gândurile inimilor oamenilor și să știe ce gândesc. Evreii spun că Dumnezeu este Cuvântul și Cuvântul este Dumnezeu. Și Cuvântul deosebește gândurile pe care le au oamenii în inima lor. Înțelepciunea acestui om întrece orice închipuire, deoarece poate să știe chiar și la ce te gândești. În mijlocul evreilor este o trezire extraordinară.”

După cum știți, „credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu”, prin făgăduința Lui. (Romani 10.17).

Această împărăteasă tânjea după Dumnezeu și dorea să vadă minunata trezire din Israel, deși avea de întâmpinat o mulțime de piedici. În primul rând, ea era o păgână. Astfel, trebuia să treacă pe la preotul ei și să-i ceară permisiunea să plece. Fiind împărăteasă, trebuie să se conformeze legilor pe care le implica statutul ei. Fără îndoială, ea s-a dus la marele preot și i-a zis: „Prea-sfinte părinte, am auzit că în Israel este o mare trezire și că evreii se bucură de clipe minunate. Dumnezeul lor este viu și înfăptuiește semne și minuni cum n-am văzut și nici nu am mai auzit vreodată până acum. Întreb fiecare caravană care vine de acolo și toți îmi spun că este extraordinar. Pot să primesc permisiunea denotațiunii mele ca să pot merge și eu acolo?”

Îmi închipui că preotul i-a răspuns: „Noi nu avem nici o legătură cu adunarea aceea, așa că ar fi mai bine să nu te duci!” Vedeți? Oamenii mor, dar nu și duhurile. Preotul a continuat: „Mai bine nu te duce, pentru că noi nu avem nici o legătură cu ei.”

„Bine, părinte, dar înțeleg că...”

„Ascultă-mă, dacă ceea ce se întâmplă acolo ar fi în ordine, s-ar întâmpla și la noi, și în biserica noastră.” Îmi închipui că împărăteasa nu a mai rezistat, așa că s-a ridicat în picioare și i-a spus: „De ani de zile văd idoli aceștia stând aici și te ascult pe tine predicând de la amvon despre nu știu ce zei. Străbunica mea a ascultat aceeași poveste, dar niciodată nu s-a mișcat nici măcar unul dintre ei. Mi s-a spus că israeliții au un Dumnezeu adevărat și viu, care trăiește în mijlocul lor, așa că vreau să-L văd și eu!”

„Știi ce se va întâmpla dacă mergi acolo? Te vei întovărăși cu adunătura aceea de oameni care nu știu să vorbească despre nimic altceva, decât despre Marea Roșie și alte lucruri asemănătoare. Ai face bine să nu mergi nicăieri.”

„Totuși, am să mă duc...”

„În cazul acesta îți vom șterge numele din registrul bisericii noastre!”

„Foarte bine, n-aveți decât să-l ștergeți!”

Atunci când un om însetează după Dumnezeu, nici un registru din lume nu îl poate ține, pentru că el vrea să aibă numele în singurul Registru valabil: Cartea Vieții.

„Puteți să-mi ștergeți numele, dacă aceasta vreți, fiindcă voi merge oricum! Am auzit că există un Dumnezeu viu și vreau să aflu mai multe despre El. N-aveți decât să-mi ștergeți numele!” a spus regina.

Da, ea a avut multe de întâmpinat, o mulțime de obstacole, dar era foarte hotărâtă să își ducă planul la îndeplinire. A căutat toate sursele cu scrieri sfinte, ca să afle cine este IahveH. Vedeți, era o femeie înțeleaptă. Astfel, nu s-a bazat pe presupunerile altora, ci a vrut să vadă singură ce spune Biblia despre El.

Să credeți întotdeauna numai ceea ce spune El!

Această împărăteasă dorea să afle cine este El și dacă este viu sau nu. Pe ea nu o interesa ce spuneau cărturarii, ci doar ceea ce spusese El însuși despre Sine și făgăduința Lui. A început să citească, apoi i-a venit o idee foarte bună, așa că și-a zis:

„Voi pregăti o mulțime de daruri și le voi lua cu mine. Dacă acesta este Adevărul, îl voi sprijini, iar dacă nu, îmi voi aduce banii înapoi.”

Penticostalii ar avea ce să învețe de la ea. Ei sprijină programe radio care își bat joc chiar de lucrurile în care cred ei. Totuși, aceasta nu-i împiedică să le sponsorizeze. Vedeți?

Nu vreau să mă amestec, pentru că știți și singuri ce trebuie să faceți. Aceasta este treaba predicatorului vostru, dar ceea ce se întâmplă este o rușine!

Ea s-a gândit: „Dacă nu este adevărul, am să-mi aduc darurile înapoi!” Și astfel, a încărcat totul pe cămile.

Un alt obstacol care trebuia înfruntat era distanța și faptul că trebuia să meargă călare pe o cămilă. Știți de cât timp avea nevoie ca să ajungă până în Israel? Trei luni pe spatele unei cămile, nu într-un Cadillac cu sistem de aer condiționat. Deci nu este de mirare că Isus a spus despre ea: „Împărăteasa de la miazăzi se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l va osândi.”

În Birmingham sunt oameni care nu catadicsesc să treacă strada ca să vadă același lucru pe care voia să-L vadă această împărăteasă. În zilele noastre există autobuze, tramvaie, avioane și așa mai departe, așa că nu este de mirare că ea se va ridica și va osândi neamul acela și acesta, pentru că „aici este Unul mai mare decât Solomon,” și anume, Duhul Sfânt însuși.

Dar în calea ei se mai ridica o piedică: fiii lui Ismael umblau prin deșert în grupuri mari și îi jefuiau pe cei pe care îi întâlneau, iar ea urma să plece la drum cu multe bogății. Desigur, era însoțită de câțiva fameni și de câteva slujnice, dar tâlharii puteau să-i măcelărească liniștiți, să le ia comoara și să meargă mai departe de parcă nici n-ar fi fost.

Dar atunci când inima ta însetează după Dumnezeu cel adevărat, nu mai vezi nici un pericol și nici o posibilitate de cădere, ci spui: „Voi fi vindecat!” Mintea nu-ți mai este chinată de nici o întrebare, deoarece credința adevărată își înfige rădăcinile

adânc în inima ta și nu mai poate fi clintită de nimic.

Împărăteasa nu se gândea la pericolele la care se expunea, ci avea un singur gând, cu motivații puternice, așa că a pornit la drum, fiindcă inima ei era flămândă și însetată, iar Biblia spune: „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!” (Matei 5.6). Așa este. Probabil noaptea mergea, iar ziua se oprea, se odihnea în vreo oază și citea Scriptura împreună cu însoțitorii ei. Iar într-o zi, după o călătorie lungă și obositoare, a ajuns la porțile cetății lui Solomon.

Au descărcat cămilele în curțile lui și au ridicat un cort pentru împărăteasă. Ea nu a procedat așa cum fac unii oameni astăzi. Știți cum sună versiunea anului 1964? „Voi merge acolo, dar cum voi auzi un cuvânt împotriva credinței mele, voi ieși afară și voi pleca!”

Dar nu, ea nu a gândit așa, ci a luat Cuvântul în mână și a stat jos, deoarece voia să rămână până când avea să înțeleagă ce se petrece acolo. Nu voia să-și verifice propriile convingeri, ci voia să verifice Cuvântul. Îmi imaginez că în prima zi s-a așezat undeva în spate. Trâmbițele au început să sune, clopoțelii zornăiau, cântăreții cântau în jurul chivotului, iar păstorul Solomon a venit și s-a așezat jos.

Împărăteasa urmărea totul foarte atentă, fiindcă nu era nimic ascuns de privirile ei, și aștepta liniștită să-i vină rândul și să fie chemat numărul ei de rugăciune. A așteptat mai multe zile, și pe măsură ce trezirea înainta, interesul ei era tot mai mare pentru ceea ce se petrecea acolo. Inima îi era tot mai însetată, iar după un timp a ajuns și ea înaintea lui Solomon. Biblia spune că el i-a vorbit despre lucruri ascunse, prin deosebirea duhurilor.

Isus, Dumnezeuul lui Solomon, a spus: „...iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.”

Fariseii îi spuneau: „Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine!” dar El le-

a zis: „...iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.”

Da, „Împărăteasa de la miazăzi... a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.”

De atunci au trecut două mii opt sute de ani de Istorie biblică, și iată că în seara aceasta, „aici este Unul mai mare decât Solomon,” cu Cuvântul făgăduit pentru ziua aceasta. Dar cu toate acestea, noi continuăm să umblăm fiecare pe calea lui.

Cu siguranță, ea se va ridica în ziua judecății alături de Birmingham, alături de Statele Unite și de toți ceilalți și îi va osândi, pentru că inima ei era însetată după Dumnezeu și a mers până și-a atins scopul.

Ce a spus ea după ce a văzut că tot ce auzise era adevărat? După ce Solomon i-a descoperit tainele inimii, împărăteasa a zis: *„Deci era adevărat ce am auzit în țara mea despre faptele și înțelepciunea ta! Dar nu credeam, până n-am venit și n-am văzut cu ochii mei. Și iată că nici pe jumătate nu mi s-a spus...”* (1Împărați 10.6-7).

Până atunci auzise mărturia altora, dar de data aceasta i se întâmplase ei însăși. Tainele ascunse ale inimii ei fuseseră descoperite, așa că a zis: *„Tu ai mai multă înțelepciune și propășire decât am auzit mergându-ți faima. Ferice de oamenii tăi, ferice de slujitorii tăi, care sunt necurmat înaintea ta, care aud înțelepciunea ta!”* (v.7-8).

Împărăteasa a văzut și casa Domnului, care fusese ridicată de Solomon, a devenit credincioasă și a promis că-L va sluji pe Domnul până la moarte. Deci nu este de mirare că Domnul a făgăduit că ea se va ridica și va osândi aceste generații. Da, la înviere ea îi va osândi pe oamenii care au trăit în această zi, pentru că, iată, „aici este Unul mai mare decât Solomon,” Duhul Sfânt însuși este aici; Creatorul cerurilor și al pământului este aici și Se descoperă poporului Său prin același dar, însă cu toate acestea, oamenii nu-L iau în seamă. Da, El lucrează la fel ca atunci

când a fost în Hristos, în Solomon sau în proroci, pentru că aceasta este o făgăduință dată pentru zilele din urmă. Aceste lucruri nu s-au mai întâmplat de sute de ani.

La fel a fost și înainte de prima venire a Domnului. De sute de ani, nu mai fusese nimeni cu darul deosebirii, dar iată că într-o zi, el a revenit printre ei. Cineva L-a prezentat pe Mesia și a făgăduit că în zilele din urmă se va întâmpla la fel ca atunci. O, și iată că noi trăim în zilele din urmă!

Vedem cu ochii noștri semnele pe care le-a făgăduit El; vedem că lumea a ajuns exact în situația descrisă de El, vedem imoralitatea oamenilor, Îl vedem pe Duhul Sfânt la lucru și toate celelalte lucruri care trebuie să se întâmple. O, cât este de minunat să știm că noi slujim unui Dumnezeu viu!

Aș vrea să vă spun ceva. Am mai spus acest lucru, dar mă simt călăuzit să-l spun iarăși. Știți cu toții că-mi place să merg la vânătoare, dar mai mult decât îmi place să vânez, îmi place să colind pădurile. Mama mea era metisă, știți aceasta. Era pe jumătate indiană Cherokee. Acesta este motivul pentru care mi-a plăcut întotdeauna să vânez, iar faptul că m-am întors la Domnul nu a schimbat cu nimic această pasiune.

Prima mea Biblie a fost pădurea. Acolo am putut să văd cum mor florile, cum cad semințele în pământ și putrezesc. Totul părea pierdut; nu mai era nimic. Dacă ai fi luat acea bucățică de pământ și ai fi dus-o în laborator, nici un chimist din lume n-ar fi putut găsi vreun germen de viață acolo. Dar în anul următor, când soarele încălzea din nou pământul, florica se trezea la viață. Aceste întâmplări dovedesc că există viață, moarte, îngropare și înviere.

Priveam răsăritul soarelui... Dimineața, el este ca un bebeluș abia născut. La ora 8.00 merge la școală; la pe ora 10.00 termină liceul; la amiază este ca un om în toată firea; la ora 2.00 ajunge pe la cincizeci și cinci de ani, iar la ora 4.00 trece de optzeci de ani, pentru ca apoi să dispară, să moară. Dar oare acesta este sfârșitul

lui? Nu!

În dimineața următoare, el se ridică din nou, mărturisind că există naștere, viață, moarte și înviere.

Dacă sămânța căzută în pământ nu germinează, din ea nu va răsări nici o viață. Pentru a se ridica, este nevoie să slujească planului lui Dumnezeu.

La fel este și cu noi. Suntem semințe care germinează în pământ și trebuie să slujim planului lui Dumnezeu, dacă vrem să avem parte de prima înviere. Dacă nu, vom ajunge la judecată și vom pieri ca hibridii de grâu. Un fir de grâu hibrid crește atât de lung încât crezi că vrea să apuce soarele de „guler”, dar apoi moare, se întoarce în pământ și gata. Aceasta este tot. Însă sămânța adevărată naște o altă viață și trăiește din nou.

Uitați-vă la seva dintr-un copac. Înainte de venirea primul îngheț, ceva îi spune: „Coboară repede în rădăcina copacului! Intră în pământ, pentru că se apropie înghețul!”

Dacă nu ascultă îndemnul, copacul va muri; dar ea îl ascultă și se ascunde în pământ până când trece înghețul, iar la primăvară se ridică din nou în ramuri. De ce? Pentru că există o Inteligență care coordonează acest proces.

Aș vrea să-mi explicați ce inteligență determină seva să se ascundă de frig în rădăcina copacului și eu am să vă spun că este aceeași Inteligență care îmi descoperă mie cine sunteți, de unde veniți, ce ați făcut și ce veți face în continuare. Este aceeași Inteligență, pentru că este Același Dumnezeu. Sigur că da. Dumnezeu este Cel ce face aceste lucruri. Să țineți minte aceasta, prieteni.

Într-o zi eram la vânătoare în pădurile din Nord, acolo unde merg de obicei. Eram

cu un prieten bun, Burt Caul, care are și el în vene sânge indian. Din câte știu, este și el printre noi, pentru că vine de fiecare dată. Este un vânător foarte priceput, de aceea, nu trebuie să-ți faci griji pentru el, fiindcă nu se va rătăci niciodată.

Am vânat de mai multe ori împreună și ne cunoaștem bine, dar pot spune că era omul cu cel mai crud suflet pe care l-am văzut vreodată, în viața mea. Era în stare să împuște un pui de căprioară numai ca să mă vadă pe mine pălind, pentru că știa că nu pot suporta așa ceva.

Dacă poliția federală te somează să împuști un ied, trebuie s-o faci, dar altfel... Timp de mulți ani, am fost paznic de vânătoare și de atunci am rămas un ecologist.

Eu cred că animalele trebuie ocrotite, deoarece au fost create ca să servească drept hrană pentru om. Dacă nu le omorâm ca să le mâncăm, vor muri oricum din cauza unei boli sau de foame, dar trebuie să respectăm legile, fiindcă ele știu să apere animalele. Dar lui Burt îi plăcea să le ucidă numai pentru a arăta cât este de crud, pentru că știa că nu suport aceasta.

Obișnuia să-mi spună: „Billy, tu ești un vânător priceput, dar problema este că te lași influențat prea tare de viața de predicator. Ești prea milos.” „Ba nu, Burt. Adevărul este că tu ești prea crud!” în răspundeam eu și continuam tot așa.

Odată, am avut mult de lucru și m-am dus să vânez abia când sezonul de vânătoare era aproape de încheiere.

Nu știu dacă aveți și voi specia de căprioare cu coadă albă. Este foarte greu de vânat. Cum sezonul de vânătoare era destul de înaintat, ele fuseseră speriate deja de împușcături. Am pornit într-o dimineață cu zăpadă de vreo cincisprezece centimetri. Întotdeauna luam cu noi ciocolată fierbinte și sandviciuri. Dacă până la prânz nu vânăm nici o căprioară, ne despărțeam, colindam munții separat și ne întorceam pe la nouă sau zece seara. Dacă împușcam vreo căprioară, o atârnam

Într-un copac și o luam la întoarcere.

În dimineața aceea, Burt mi-a zis înainte de a pleca: „Hei, Billy, anul acesta am ceva pentru tine!” „Ce anume?” am întrebat eu. Atunci a băgat mâna în buzunar și a scos un fluier mititel. L-a dus la gură, a suflat în el și a scos un sunet identic cu behăitul puiului de căprioară care își caută mama.

„Burt, doar nu poți fi atât de crud!” am spus eu îngrijorat, dar el mi-a replicat: „Predicatori fricoși! Toți sunteți la fel!”

Am început să urcăm pe dealuri. Pe la ora 11.00 am ajuns într-un luminiș cam de mărimea acestei încăperi, poate ceva mai mare. Nu văzusem încă nici o urmă, pentru că fusese lună plină și căprioarele se hrăneau noaptea. Erau greu de găsit, din cauză că stăteau ascunse, ghemuite pe sub tufe sau departe, în adâncul pădurii. Acolo, scormoneau zăpada cu copita și mâncau mușchi.

Când am ajuns în luminiș, Burt s-a așezat lângă nămeții de zăpadă. Am crezut că vrea să-și scoată termosul din buzunar, să bea ciocolată fierbinte, să mâncăm și apoi să ne despărțim, pentru că el urma să plece într-o parte, iar eu în cealaltă.

Mi-am scos și eu sandviciul, pentru că mi se făcuse foame. Mi-am rezemat pușca de un copac și l-am privit pe Burt. Mă privea cu niște ochi ca de șopârlă, așa cum și-i machiază femeile în zilele noastre. Așa erau ochii lui: oblici, ca ai unei șopârle.

Când l-am văzut cum mă privește, mi-am zis: „Oare ce-i trece prin cap?” A băgat mâna în buzunar și a scos de acolo fluierul. Când l-am văzut, i-am zis: „Burt, chiar nu ți-e rușine să faci așa ceva?” Dar el a suflat în fluier, iar în clipa următoare, la vreo treizeci de metri distanță, am văzut o căprioară care și-a ridicat capul. O chema puiul ei! Burt a fluierat din nou și atunci, căprioara a sărit în picioare. În condiții normale, nu ar făcut aceasta cu nici un chip. Știa că suntem acolo, dar puiul ei era în pericol. Burt m-a privit din nou cu ochii lui vicleni ca de șopârlă, apoi

a tras siguranța la pușcă. Când a fluierat din nou, căprioara a ieșit în luminiș.

Frate, acesta este un lucru foarte neobișnuit pentru o căprioară, pentru că în mod normal nu ar face niciodată așa ceva. Nici nu și-ar ridica capul, iar dacă ar face-o, ar fugi în direcție opusă. Iată însă că aceasta ieșise în luminiș. Știa că suntem acolo, iar când siguranța puștii a sărit cu zgomot, ea s-a întors și s-a uitat la vânător. O, în loc să fugă, a rămas pe loc, cu ochii larg deschiși și cu urechile ciulite. De ce se comporta așa? Pentru că era mamă, iar puiul ei era în pericol și striga după ajutor. Ea nu era o fățarnică, o prefăcută, ci era o mamă adevărată. Burt a pus arma la ochi, în timp ce eu mă gândeam: „Cum poți face așa ceva? Cum este posibil, Burt?”

M-am întors cu spatele pentru că nu puteam privi așa ceva, apoi am zis: „Doamne Dumnezeule, cum poate avea omul acesta o inimă atât de haină?” Cum putea să tragă în inima credincioasă a unei mame care-și căuta puiul, după ce o înșelase și o ademenise să iasă în luminiș? Știam că era suficient de priceput ca s-o lovească drept în inimă, în inima ei de mamă, fiindcă venea să-și scape micuțul. Aceasta dovedea ce simțăminte profunde nutrea în inima ei. Da, era o mamă adevărată.

„Doamne Dumnezeule, cum poate fi un om atât de crud încât să facă aceasta?” Așteptam să aud din clipă în clipă împușcătura, dar ea întârzia. Plumbul acela de 180 i-ar fi perforat inima și ar fi ieșit pe partea cealaltă.

Mă gândeam: „Oare de ce nu trage?” Stăteam cu ochii închiși și mă rugam, apoi m-am întors și l-am văzut că stătea cu mâna pe butoiașul puștii. Am rămas câteva clipe cu privirea ațintită asupra butoiașului... Deodată, Burt și-a întors privirea spre mine și am văzut că obrajii îi erau scăldați de lacrimi. A aruncat arma la pământ și a zis: „Destul, Billy! Condu-mă la acel Isus despre care tot vorbești.”

Și acolo, pe nămeții de zăpadă, l-am condus pe acel om crud la Hristos. Acum este diacon în biserică.

Ce s-a întâmplat? El a văzut ceva real, ceva adevărat, nu o istorisire sau o teologie seacă. L-a văzut pe Dumnezeu în realitate, iar aceasta l-a făcut să se întoarcă.

Câți dintre voi ar vrea să fie creștini mai buni decât acea căprioară? Mă refer la reacția în fața morții. Să ne plecăm capetele.

Tată ceresc, este târziu dar oamenii sunt foarte atenți; sunt niște ascultători foarte buni.

Îmi amintesc acea zi rece de noiembrie, când vântul cutreiera munții și văd și acum lacrimile de pe obrajii aceia acoperiți cu barbă; văd cum Burt m-a apucat de picior și mi-a zis plângând: „Billy, tu mi-ai vorbit despre dragoste, dar acum am văzut-o cu ochii mei.”

Doamne, în inima acelei căprioare era ceva care a împins-o să iasă în lumină: era o mamă adevărată. Faptul că nu se temea de moarte dovedește că în inima ei exista dragostea adevărată de mamă.

O, Dumnezeule, lasă Cuvântul Tău să vorbească în seara aceasta prin Duhul Sfânt, fiindcă nu vrem emoții sau entuziasm, ci dorim descoperirea Cuvântului care este mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri și judecă gândurile și simțirile inimii.

Când ai fost pe pământ, Tu ai mărturisit despre toți prorocii Tăi și i-ai numit „dumnezei”. Atunci, ai spus: „Nu este scris în Legea voastră: „Eu am zis: sunteți dumnezei”?

Dacă Legea a numit „dumnezei” pe aceia cărora le-a vorbit cuvântul lui Dumnezeu – și Scriptura nu poate fi desființată –

cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: „Sunt Fiul lui Dumnezeu!” (Ioan 10.34-36).

Doamne, lumea cunoaște numai ce este al ei. Oamenii aceștia sunt orbi de ani de zile, de aceea, în seara aceasta Te rog, Tată, să le deschizi ochii și să-i ajuți să devină credincioși și creștini adevărați, pentru că aici este Unul mai mare decât Solomon și decât toți prorocii. Da, Fiul lui Dumnezeu însuși este aici sub forma Duhului Sfânt făgăduit, fiindcă ai spus:

„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că Eu voi fi cu voi până la sfârșitul veacului.” (Ioan 14.19; Matei 28.20).

Tată, Tu ai zis că ești Același ieri, azi și în veci și noi știm că acesta este Adevărul.

O, Dumnezeule, Te rog să ai milă de noi în seara aceasta!

În timp ce avem capetele plecate, aș vrea să fiți sinceri în fața lui Dumnezeu, pentru că vă aflați în prezența Lui. Chiar dacă nu ați văzut încă întâmplându-se ceva, totuși în inimile voastre știți că nu sunteți atât de creștini cum era căprioara mamă. Ea era mamă pentru că se născuse să fie mamă și nu putea schimba nimic la aceasta fiindcă așa se născuse. Exact dragostea aceea trebuie s-o simțiți și voi pentru Hristos, indiferent ce spun ceilalți, fiindcă El este Același ieri, azi și în veci.

Rămâneți cu capetele plecate și cu ochii închiși, iar dacă vreți să primiți aceeași dragoste pe care o simțea căprioara mamă, ridicați mâinile și spuneți: „Roagă-te pentru mine, frate Branham.”

Desigur, o voi face. Domnul să te binecuvânteze, frate.

O, Doamne, peste tot sunt numai mâini ridicate! Să nu vă rușinați, fiindcă Isus a zis că „...de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 10.33). Acum sunteți în prezența Lui; El este aici. Sigur că da. Duhul Sfânt, Stâlpul de Foc care îl însoțea pe Moise este chiar aici. Amintiți-vă că atunci când era pe pământ, El a zis: „Eu vin de la Dumnezeu și Mă întorc la Dumnezeu.” Și tot El a spus că Moise a socotit ocară lui Hristos mai presus de toate bogățiile Egiptului.

El s-a dus în pustie cu Hristos. Oricine citește Biblia știe că Stâlpul de Foc era Îngerul legământului, Logosul care a ieșit de la Dumnezeu, adică Isus. Când a murit, El S-a întors la cer, iar când S-a întâlnit cu Pavel pe drumul Damascului, i S-a arătat din nou ca Stâlpul de Foc. Și ce s-a întâmplat? Pavel a orbit din pricina strălucirii Lui, este adevărat?

În seara aceasta El este aici, Același ieri, azi și în veci, de aceea, n-ați vrea să veniți la El? Spuneți: „Doamne Dumnezeule, eu n-am avut încă nici un fel de experiență, dar aș vrea să am.”

Nu vă cer să veniți aici sus, dar vă rog să ridicați mâinile spre El dacă simțiți că vreți să faceți aceasta. Poate este cineva care nu a ridicat mâna mai devreme și ar vrea să o ridice acum. Domnul să vă binecuvânteze.

Tată ceresc, oamenii aceștia sunt ai Tăi. Știința spune că mâinile noastre nu se pot ridica din cauza gravitației, dar în fiecare om este un duh, iar Duhul Sfânt a venit la aceste duhuri și le-a spus: „Ridicați mâinile!” iar ei au sfidat legile gravitației și au ridicat mâinile spre Dumnezeul care i-a făcut, și au zis: „Vreau să fiu un creștin adevărat.”

Tată ceresc, Te rog în Numele lui Isus Hristos să-i faci pe fiecare dintre ei creștini adevărați, pentru că sunt ai Tăi.

În ziua aceea, când căprioara a ieșit în luminiș, eu nu m-am gândit că acela era un semn, dar pentru că Tu cunoști toate lucrurile, Te rog să-i primești, Tată. Ei sunt cununile de biruință ale Evangheliei, sunt ai Tăi și Tu ai spus că nimeni nu-i poate smulge din mâna Ta.

Isus a spus în Ioan 5.24: „...cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”

Doamne, acesta este Cuvântul Tău, iar El spune că nu cei care se prefac că cred au Viața veșnică, ci cei care cred cu adevărat. Ei sunt ai Tăi, Tată, de aceea îi încredințez în brațul Tău în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Este timpul să încheiem, dar mai stați liniștiți puțin. Câți dintre voi cred că Isus Hristos a făgăduit că va fi acolo unde vor fi adunați doi sau trei în Numele Lui? Câți dintre voi cred că El este Același ieri, azi și în veci? Dacă în seara aceasta ar fi aici, El ar face aceleași lucrări pe care le-a făcut atunci. Biblia spune că „*n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre,*” este adevărat? Dimpotrivă, avem un Mare Preot care Se îndură de noi, de aceea, aveți credință în Dumnezeu! Credeți cu adevărat și din toată inima!

Câți din cei prezenți în sală sunt bolnavi? Ridicați mâna și spuneți numai: „Eu sunt bolnav.” Ridicați-vă cu toții și spuneți încet: „Doamne Isuse, fratele Branham nu mă cunoaște, dar el a spus că aici este Unul mai mare decât Solomon. Aceasta nu s-a mai întâmplat de câteva mii de ani, dar Tu ai făgăduit că se va întâmpla din nou în zilele din urmă, conform Maleahi 4, Luca 17, etc. Tu ai spus că se va întâmpla atunci când Se va descoperi Fiul omului, pentru că trebuie să fie Cuvântul.”

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi,” iar Cuvântul descoperă gândurile ascunse ale inimii.

Cuvântul a fost în proroci, Cuvântul a fost în Fiul, iar astăzi, Cuvântul este în voi. Înțelegeți? Cuvântul a fost prorocit și făgăduit. Chiar dacă vedem atâta imitație și fățărnicie, aceasta nu știrbește cu nimic Adevărul, fiindcă există un Duh Sfânt adevărat și un Dumnezeu adevărat.

Credeți din toată inima și uitați-vă la mine! Spuneți: „Doamne Dumnezeule, lasă-mă să mă ating de Tine, de haina Ta. Întoarce-Te prin fratele Branham și spune ce necazuri am și atunci voi ști că Tu ești aici, pentru că el nu mă cunoaște.”

Prieteni, știți care este problema cu pentecostalii? Au văzut prea multe.

Un marinar bătrân care se întorcea de pe mare, s-a întâlnit cu un scriitor.

„Unde mergi, om bun?” l-a întrebat el.

„Mă duc la mare pentru că vreau să inspir adierea ei sărată, să văd culoarea ei albastră, norii albi, pescărușii...”

Atunci marinarul i-a zis: „Eu m-am născut acum cincizeci de ani și am trăit pe mare, așa că nu văd nimic interesant la ea.”

Așa este. Și-a petrecut atât de mult timp pe mare, încât a devenit ceva obișnuit pentru el.

Aceasta este și problema noastră: am văzut prea mult din Dumnezeu. Biserica chemată afară dintre denominațiuni, în zilele din urmă, a văzut atât de multe lucrări, încât s-a obișnuit cu ele și acum le trece cu vederea.

Prietene, nu îngădui niciodată ca Hristos să devină pentru tine ceva obișnuit. Să nu faci niciodată aceasta!

Încredeți-vă în Dumnezeu din toată inima și cu toată ființa voastră. Rugați-vă și lăsați-L pe Domnul Isus să lucreze. Atingeți-vă de haina Lui, fiindcă El vă va lăsa să faceți aceasta.

Rugați-vă. Eu nu vă pot spune ce va face El, dar veți vedea imediat.

.....

Aici este o Lumină. Să nu faceți fotografii, ci fiți respectuoși.

...este acolo la capăt, deasupra femeii care se uită la mine. Doamnă, crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Pentru tine sunt un străin, nu mă cunoști și nici eu nu te cunosc, dar dacă Dumnezeu îți va spune ceva prin mine, așa cum i-a spus femeii cu scurgerea de sânge sau celei care a avut cinci bărbați, vei crede din toată inima? Când îți voi spune, vei ști dacă este adevărat sau nu. În ordine. Ai probleme cu fierea. Dacă este adevărat, ridică mâna. Vedeți? Este perfect adevărat.

Femeia de lângă ea... tu care ai ajutat-o, ai un suflet bun. Crezi că Dumnezeu poate să-mi spună ce necaz ai? Crezi că o poate face? Ai tensiunea sângelui foarte ridicată. Dacă este adevărat, ridică mâna. Așa este.

Doamna de acolo... cea care plânge, are probleme cu nervii. Așa este. Te văd într-un fel de umbră. În timpul zilei ești foarte slăbită și te gândești că ți-ai pierdut mințile. Cel care îți șoptește aceasta este diavolul, dar nu este adevărat. Începând din seara aceasta, totul s-a terminat, ești biruitoare. Boala te-a părăsit, iar umbra neagră care era deasupra ta, a plecat.

Și tu plângeai... doamna care stai lângă ea. Te simți cuprinsă de fiori. Crezi că sunt prorocul Lui, slujitorul Lui? Faptul că spun aceasta îi face pe unii oameni să se poticnească.

Eu nu te cunosc, suntem străini unul pentru celălalt, dar crezi că Dumnezeu poate să-mi spună ce problemă ai? Bine. Ai probleme cu inima, cu rinichii și ești anemică. Dacă este adevărat, ridică mâna.

Este aici o doamnă corpulentă, îmbrăcată cu o rochie în dungi negre și roșii, care se roagă pentru că dorește să fie chemată în rândul de rugăciune. Dacă este adevărat, ridică mâna, doamnă. Crezi că Dumnezeu poate să-mi spună ce nu este în ordine cu tine? Prietena ta va fi bine și problema duhovnicească va fi rezolvată. În ce privește boala femeiască de care suferi, te va părăsi dacă Îl vei crede din toată inima pe Dumnezeu. Dacă ceea ce ți-am spus este adevărat, ridică mâna. Dacă pentru aceasta te rugai, ridică mâna să vadă toți. Încrede-te în Dumnezeu!

Cineva din spate... Vezi, nu este nevoie să vii aici în față, ci trebuie doar să crezi din toată inima. Acolo în spate este o femeie care are crescută o excrescență. Ea se roagă. Doamnă Goodman, crezi din toată inima că Dumnezeu te va vindeca? Bine. Eu sunt un străin pentru tine, nu te-am văzut niciodată, este adevărat? Ridică mâna. În ordine.

Acolo în capăt este o femeie care are probleme cu fierea. De asemenea are diabet și probleme cu inima. Doamnă Otterville, crede din toată inima și vei fi vindecată.

Vă rog să nu vă mai plimbați prin sală. Vă rog să stați liniștiți, pentru că bolile pleacă de la un om și merg la altul. Înțelegeți? Necredința este cel mai îngrozitor lucru. Aveți credință!

Aici este o doamnă care se roagă pentru soțul ei, care este alcoolist. Așa este. Te rogi să nu mai bea, este adevărat? Bine. Eu nu te cunosc. Ai număr de rugăciune?

Nu ai? Nici nu-ți trebuie. Ai nevoie doar de credință, pentru că ai atins pe Cineva. Nu pe mine, pentru că eu sunt la 8-9 metri de tine, dar L-ai atins pe Marele Preot.

Și doamna din spatele tău se roagă tot pentru soțul ei. Așa este. El are o boală de nervi, este bolnav mintal și nu este aici. Dacă este adevărat, ridică mâna. În ce te privește pe tine, tu ai probleme cu mâinile., este adevărat? Numele tău este Patty. Crezi din toată inima? Dacă este adevărat, ridică mâna. Amin. Vezi? Nu ți-am cerut decât să crezi.

Doamna de aici are niște semne pe față, un fel de cancer de piele. Crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Da? Eu nu te cunosc, ești o străină pentru mine, dar nu te rogi pentru această boală, ci pentru boala de inimă pe care o ai. Este adevărat?

Doamna de aici... dacă vei crede din toată inima, vei fi vindecată. Soțul tău a fost vindecat aseară, de ce nu vrei s-o primești și tu? Ai fost predicator. Crede din toată inima. În inima ta sunt o mulțime de întrebări care te frământă, dar acum ești mulțumită pentru că știi ce face Domnul, așa-i? Bine. Ridică mâna dacă este adevărat și încrede-te în Dumnezeu.

Dar tu ce crezi despre diabet, domnule care stai cu mâna ridicată? Crezi că Dumnezeu poate să te scape de el și să te facă bine? Crezi? Bine. Domnul să te vindece. Nici pe tine nu te cunosc, dar dacă vei crede din toată inima, vei primi ceea ce ceri.

Acolo este un bărbat care are o boală de inimă și probleme cu spatele. Domnule Easter, suferința ta se trage de la un accident pe care l-ai avut. Dacă este adevărat, ridică mâna. Isus Hristos te va vindeca.

Câți dintre voi cred? Aici este Unul mai mare decât Solomon. Credeți? Isus Hristos care este Același ieri, azi și în veci, a trecut pe aici prin clădire. Acum credeți că El este aici? Chiar acum este aici. Acesta este adevărul, este exact ceea ce a spus El

că se va întâmpla: „...cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.” (Ioan 14.12).

Odată, o femeie s-a atins de poala hainei Lui, iar El a simțit că din trupul Său a ieșit o putere deși, nu uitați, era Fiul lui Dumnezeu. Eu sunt doar un păcătos salvat de El, însă cred ceea ce a spus El: „...ba încă va face altele și mai mari decât acestea...” Știu că în versiunea King James scrie: „...lucrări mai multe.” Credeți aceasta?

Credeți că El este aici? Atunci de ce nu vă puneți mâinile peste cel de lângă voi și să vă rugați pentru el? Fiecare dintre voi să-și pună mâinile peste cineva și să se roage pentru el, crezând că Domnul îl va asculta.

Rugați-vă așa cum faceți în biserica voastră și credeți așa cum ai crezut dintotdeauna. Duhul lui Hristos este chiar acum aici, dar cei din lume nu pot crede aceasta.

Lăsați-L să fie la fel de bun cu voi, pe cât era de mamă căprioara aceea. Lumea Îl urăște și nu Îl înțelege, pentru că așa spune Biblia că va fi.

Lumea cunoaște ce este a ei și Dumnezeu cunoaște ceea ce este a Lui. El a dat aceste făgăduințe și ele sunt adevărate. Așa să îmi ajute Dumnezeu, cum este acesta Adevărul. Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. Rugați-vă.

Doamne Isuse, aici sunt batiste care vor fi trimise la bolnavi și la neputincioși. Îmi pun mâinile peste ele, pentru că Biblia ne învață că oamenii luau șorțuri și basmale de pe trupul lui Pavel, iar când le puneau peste cei bolnavi, duhurile necurate ieșeau din ei și erau vindecați de bolile lor. (Vezi Fapte 19.12). Eu nu sunt sfântul Pavel, dar Tu ești Același Isus, de aceea Te rog să binecuvântezi aceste batiste care vor fi duse la oamenii care nu au putut veni la adunare. Îngăduie ca atunci

când vor fi puse peste ei, să se întâmple ceea ce a spus un scriitor:

„Când Marea Roșie s-a așezat în calea copiilor lui Israel, Dumnezeu a privit cu mânie din Stâlpul de Foc și marea a fugit speriată, iar credincioșii au putut trece spre țara făgăduită.”

Doamne Dumnezeule, privește la aceste batisme prin sângele Fiului Tău Isus Hristos și la acești oameni care și-au pus mâinile unii peste alții și se roagă. Tu ai zis: *„Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.”* (Iacov 5.16).

Acești creștini și-au mărturisit păcatele, și-au pus mâinile unii peste alții și așteaptă îndurarea Ta, de aceea, Te rog, Dumnezeule, să lași Duhul Sfânt să coboare asupra celor pentru care se roagă. Îngăduie ca Duhul Tău să-i trezească la realitate, Doamne, ca să nu piardă ocazia aceasta.

Ajută acest oraș să primească descoperirea lui Isus Hristos cel înviat, fiindcă aici este Unul mai mare decât toți prorocii, mai mare decât toți predicatorii, preoții și regii. Acesta este Isus Hristos, Același ieri, azi și în veci, care Se descoperă în aceste zile din urmă prin Cuvântul Său făgăduit.

Te rog pentru ei cu credință, fiindcă ei se roagă unii pentru alții. Încredințăm toate aceste cauze în brațul Tău, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Fiecare dintre voi și-a pus mâinile peste cineva? Închideți-vă ochii și amintiți-vă că Hristosul care a dat aceste făgăduințe, a venit aici și a dovedit că este printre noi. Am văzut un om de acolo din spate, care a fost vindecat de tuberculoză. Aceasta se întâmplă pretutindeni în sală.

Un om nu poate spune asemenea lucruri, iar dacă le spune, nu se împlinesc. Dar

dacă coboară Dumnezeu printre noi, spune ceva și împlinește dovedind că este adevărul, și totuși mai sunt oameni care nu cred, acesta este un păcat care nu mai are iertare. Isus a spus că nu va fi iertat nici în veacul acesta și nici în veacul viitor.

Scriptura dă aceste făgăduințe și iată că sunt dovedite chiar înaintea ochilor noștri.

Oameni buni, vă rog în Numele lui Isus Hristos să-L primiți chiar în seara aceasta, cât timp este cu noi și suntem cu El. Vreți să credeți?

Și dacă credeți cu adevărat și Îl primiți ca Mântuitor și Vindecător, n-ați vrea să vă ridicați în picioare și să mărturisiți aceasta? Spuneți: „Mă ridic ca mărturie, fiindcă cred cu adevărat și primesc mântuirea, vindecarea și toate celelalte lucruri, în prezența lui Hristos.”

O, Doamne, în toată clădirea! Aproape toată adunarea este în picioare. Minunat! Dacă credeți, totul s-a sfârșit.

Haideți să închidem ochii, să ridicăm mâinile și să cântăm: „Eu Îl iubesc, căci El m-a iubit întâi.” Haideți să-L lăudăm prin această cântare:

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Că-ntâi El m-a iubit,

Și mi-a adus mântuirea

Pe lemnul Calvarului.

Haideți să ridicăm mâinile și să spunem: „Slăvit să fie Domnul!” (Adunarea spune: „Slăvit să fie Domnul!”) Slăvit să fie Domnul!

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Că-ntâi El m-a iubit, (Cu toții)

Și mi-a adus mântuirea

Pe lemnul Calvarului.

Plecați-vă capetele pentru un moment. Orga și pianul să cânte în continuare. Aș vrea să știu dacă credința voastră este încă vie.

Mă întreb dacă credeți că Dumnezeu care poate să-mi spună tainele inimii... Nu este nevoie s-o facă acum, dar El a spus că o va face. Când a venit prima dată, Isus nu avea nevoie să facă vindecări, dar a spus că le face ca să se împlinescă ce au spus prorocii.

În seara aceasta, El face același lucru, pentru că așa au spus prorocii și așa a fost El însuși.

Dacă vreți în inimile voastre dragostea lui Dumnezeu, o dragoste asemănătoare cu cea a căprioarei pentru puiul ei, și dacă credeți că El ascultă rugăciunile noastre, n-ați vrea să veniți aici ca să ne rugăm pentru voi și să mai cântăm o dată?

Veniți aici sus, pentru că în felul acesta mărturisiți înaintea tuturor. Dacă credeți că rugăciunea mea vă va ajuta, veniți și aliniați-vă aici. Veniți aici sus, în timp ce

cântăm încă o dată. Prin faptul că veniți, dovediți că Îl iubiți.

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc (Domnul să vă binecuvânteze).

Că-ntâi El m-a iubit (Coborâți din balcon. Noi vă așteptăm, așa că dacă sunteți sinceri cu adevărat, veniți aici).

...mântuirea mea

Pe lemnul Calvarului.

Cântați cu toții. Iată că oamenii vin de pretutindeni: de pe coridoare, de la balcon, din sală. Veniți cu toții!

Că-ntâi El m-a iubit...

Nu uitați că în seara aceasta v-ați întâlnit cu Dumnezeu care vă va întâlni și la judecată.

Dacă sunt printre noi predicatori dornici să câștige suflete pierdute și să-i ajute pe cei aflați în nevoi, îi rog să vină aici sus, lângă ei. Orice predicator care crede că Dumnezeu salvează încă păcătoși, poate vedea chiar acum unul din cele mai minunate lucruri pe care le-a văzut vreodată. Așa ceva Îi place Duhului Sfânt: faptul că dovediți că-L doriți. Și dacă Îl iubiți pe El, îi iubiți și pe copiii Lui.

Veniți aici, împrăștiți-vă printre acești oameni și puneți-vă mâinile peste ei. Haideți, fiindcă ne vom ruga din nou, și cred Duhul Sfânt Se va revărsa în seara aceasta peste oamenii din clădire.

O, eu Îl iubesc, eu Îl iubesc...

Iubiți-L și voi! Alungați lumea din inimile voastre și întoarceți-vă la El!

...Că-ntâi El m-a iubit...

El este chiar aici și știe ce este în inima fiecăruia dintre noi. Credeți că El cunoaște toate lucrurile? El este aici și pentru că înaintea Lui totul este gol și descoperit, știe de ce aveți nevoie.

Haideți să ne plecăm capetele cu toții și să ne rugăm.

Fiecare dintre voi să-și mărturisească păcatele și necredința. Spuneți: „Doamne Isuse, poate am aparținut și eu cândva de o biserică și mergeam acolo, dar nu eram mulțumit.”

Poate ați strigat, poate ați vorbit în limbi, poate v-ați înscris într-o biserică, ceea ce este foarte bine, nu am nimic împotriva, dar eu nu mă refer la aceasta, ci vorbesc despre dragostea lui Dumnezeu care este pusă în inimă. Acesta este Duhul Sfânt și pe El Îl vrem, ceva adevărat care să-l permită Cuvântului lui Dumnezeu să trăiască și să lucreze prin noi. Înțelegeți? Nici o rădăcină de amărăciune nu trebuie să stea în calea Duhului Sfânt care curge prin voi!

Plecați-vă capetele și rugați-vă cu sfințenie și smerenie, iar voi, predicatorilor, puneți-vă mâinile peste oamenii aceștia.

Tată nostru care ești în ceruri, în seara aceasta aducem la picioarele Tale mulțimea aceasta de oameni care își mărturisesc greșelile și știu că au făcut rău. Poate motivele și scopurile lor au fost greșite, dar în seara aceasta, ei au venit cu

credința că-i vei ierta și le vei șterge toate păcatele.

Mulți dintre ei merg la biserică de ani de zile; mulți au făcut fapte bune și mărinimoase, dar în seara aceasta vor să primească sfințenia care lipsește din viețile lor, pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu care lucrează prin cuvânt.

Slujitorii Tăi, predicatorii, și-au pus mâinile peste acești oameni pentru ca, începând din seara aceasta, Duhul Sfânt să locuiască în viețile lor ca să le dea Viața veșnică. Ne rugăm ca Dumnezeul cel viu să vină în viețile lor și să le dea toate cele trebuincioase.

Ai milă de ei, fiindcă sunt ai Tăi. Îi aduc la picioarele Tale ca daruri de iubire și ca jertfe vii. Lasă ca Duhul Tău să facă din ei creștini adevărați. Ascultă-ne, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Acum se va ruga păstorul. Amin.

- Amin -